

EL COMPLETAMENT

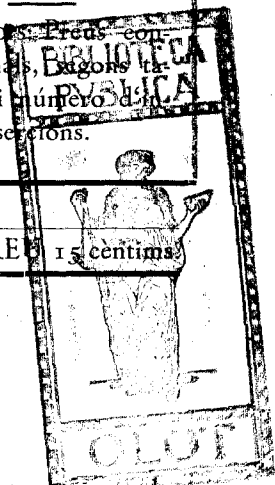
REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus con-
vencionals, Dígols la
many i número de
seccions.

ANY III - NÚMERO 105

OLIV, 20 DE JUNY DEL 1936

PREU 15 cèntims

Els únics responsables

per R. PLA I CORAL

Contràriament al que era la intenció de les dretes, el debat que sobre la qüestió de l'ordre públic tingué lloc el dimarts d'aquesta setmana a la Cambra espanyola, no ha servit per a res més que per enrobustir el Govern i el Front Popular i deixar considerablement aclarit un ambient que la sèrie de rumors sensacionalistes que s'havien propalat havien enarrit força aquestes setmanes.

Per tant, dimarts es consumava a la Cambra la segona derrota, la segona desil·lusió que han tingut les dretes en pocs dies, entossudides en mantenir la vana esperança de posar en una situació difícil al Govern, portant a les Corts fets i anomalies que els homes d'esquerra — i el govern al davant de tots — som els primers en lamentar, però que de cap manera tenen les proporcions i la gravetat que les dretes volen atribuir-los i que encara menys signifiquen aquests fets un patrimoni exclusiu de la República i dels governs esquerrans que l'han governada i la governen en el present.

D'una manera semblant quan la discussió dels lamentables fets de Yeste, també aquesta vegada les dretes han tingut que deixar el saló de sessions amb la cúa entre cames. Tanmateix, però, no podia passar d'altra manera. El Govern actual, fruit d'aquella gran victòria esquerrana del 16 de Febrer, té i seguirà tenint per molt temps encara el suport de la majoria de la Cambra i la confiança més ferma de la part més considerable de l'opinió del país. Davant aquest mur solidíssim, davant aquest front compacte s'hi estrellaran totes les embestides dels enemics del règim, totes les provatures que per a perforar-lo intentin els qui durant anys i anys, amb la monarquia primer i amb la República després, han tingut sempre Espanya en el desgovern més absolut i subvertits tota mena d'ordres, així morals com materials.

Perquè si algú hi ha d'haver que per vergonya i per decència ha de restar callat davant els fets anòmals que s'han

registrat a Espanya durant aquests darrers temps, són precisament les dretes. I són precisament les dretes les que haurien de callar, tota vegada que han estat elles les primeres de posar-se fora de la legalitat creant al govern tota mena de preocupacions i conflictes, a més a més d'ésser elles també la causa remota de tota l'agitació present, per haver governat sempre aquest dissortat país d'esquena a les seves més apremiants necessitats i tractant en tot temps els ciutadans espanyols o com uns éssers inferiors o com uns irresponsables.

Costa, tanmateix, ben poc, governar sigui qui sigui amb una argolla al coll i engrillonat de peus i mans. Tant com duri aquest estat d'impotència del súbdit, de l'esclau, podreu fer-la passar impurement per totes les vergonyes i misèries que més us plaguin. Podreu assotar-lo a pleret, podreu fer-lo viure a mitja racció, podreu escupir-li a la cara i dir-li tota mena d'insults i paraules groixudes. Però ja és una mica difícil que després d'un temps d'haver-lo tractat així i una vegada deslligat de les cadenes que el subjectaven, no vulgui fer-se el mateix la llei, tenint com té les mans i la voluntat ben lliures.

Doncs a Espanya ha passat així. Durant anys, durant segles, s'ha tingut el país engrillonat de peus i mans, privat de moure's, privat, inclús, de pensar. Se l'ha tingut a mitja racció — quan no es moria del tot de gana — i si alguna volta alçava una mica la veu en demanda de pau, la resposta era la presó i els màusers de la Guàrdia Civil. Se l'ha mantingut ignorant, oblidat, menyspreat, com un rebuig immond, com un paria qualsevol. I això durant anys, això durant segles. Què té d'estrany, doncs, que quan a aquest poble, en virtut d'una política nova i dels ideals d'uns homes nous, se li han obert un poc els ulls i se li ha dit quins són els seus drets, que té d'estrany — repetim — que s'hagi pres una mica massa de llibertat i pretingui córrer una mica massa de pressa com encegat per aquesta nova

claror, ell que havia anat sempre a les palpentes?

Per això dèiem més amunt que si algú havia de callar davant l'anormalitat actual d'Espanya — anormalitat per altra part passatgera i que estem segurs que molt prompte veurem superada — aquest algú havia d'ésser les dretes. Si elles, durant el llarg temps que han governat Espanya, haguessin proveït al poble d'una educació cívica com era menester, si haguessin escoltat els seus planys i satisfet les seves legítimes aspiracions, avui ni elles ni nosaltres hauriem de lamentar aquesta agitació pertorbadora actual, conseqüència — ho repetim una vegada més — del desgovern i de l'egoisme insaciable i secular de les dretes espanyoles.

I per acabar: podrà semblar que de tot això en paguen els plats trencats els qui no hi tenen cap culpa, és a dir, els partits d'esquerra, tota vegada que per elles soles són totes les angoixes i totes les inquietuds de l'hora present. Es, certament, irònic, que aquests mals de cap els hagin de patir les esquerres, propugnatadores d'una política nova, amigues del poble i defensores dels seus interessos i dels seus drets. Però si aquesta situació d'avui no fos superada, si no fossin degudament encarrilades aquestes ànsies d'avui — portades ara amb una mica d'esbogerrament — seriem aleshores tots els qui ho planyaríem. I les dretes molt més, que elles hi tenen més a perdre.

El Escándalo del dia

la millor interpretació del famós galan de la pantalla,

CLARK GABLE

Vegeu-lo demà, tarda i nit, al

TEATRE PRINCIPAL-Olot